

N:o 34.

Af Herr vice Talmannen Carl Ifvarsson m. fl: Om anvisande af anslag till påbörjande af en stambana genom Halland.

Då vi härmed våga underställa Riksdagens bepröfvande frågan om en jernväg utmed landets vestra kust, tillåta vi oss i främsta rummet anföra, hurusom Hallands läns senast församlade landsting beslutat:

»att, om en jernväg med utgångspunkt från någon lämplig jernvägsstation i Skåne, såsom Åstorp eller Engelholm, för statens räkning bygges genom Hallands hela längd till staden Göteborg, samt denna jernväg påbörjas inom tre och fullbordas inom tio år efter innevarande års utgång, förbinda sig att till densamma bidraga med en million kronor, som dels genom användande af den på förhand bildade, till omkring 200,000 kronor beräknade jernvägsfonden och dels genom uttaxering af landstingsmedel, i den mån sådana för ändamålet erfordras, anskaffas och till Riksgäldskontoret medelst årlig ränta och kapitalafbetalning till enahanda belopp som Riksgäldskontoret kommer att erlægga för lika belopp af dess lån till jernvägskostnaden, inbetalas från den dag banan öppnas för allmän trafik till dess hela kapitalet blifver guldets; dock med vilkor att Kongl. Maj:t tillåter uttaxering inom länet af de medel, som utöfver jernvägsfonden erfordras för bidragets behöriga inbetalning;

»att till Kongl. Maj:t öfverlemna för landstinget tillgängliga undersökningshandlingar jemte kartor och profiler rörande jernvägen, samt

»att, med anhållan om tillstånd till de uti första punkten omförmälda landstingsmedels vederbörliga uttaxering inom länet, genom underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida icke ifrågavarande jernväg, helst så anlagd att den komme att beröra länets alla städer, må anses vara af den vikt för det allmänna, att den, såsom hänförlig till landets så kallade stambanor, kunde förtjena att för statens räkning

byggas samt, om så vore, Kongl. Maj:t ville dels till Riksdagen aflåta nådig proposition om anslag såväl för banbyggnaden som för den närmare undersökning angående ämnet, hvilken möjligtvis kan varda behöflig utöfver de redan verkställda undersökningarne, och dels i öfrigt låta vidtaga de åtgärder, som för banbyggnadens utförande erfordras; »varande detta beslut hufvudsakligen grundadt på de såväl uti en till landstinget ingifven motion som uti landstingets underdåniga skrifvelse angående detta ämne anförda skäl och omständigheter, hvarför dessa handlingar i afskrift bifogas.

Såsom af dem framgår, har tydligen landstinget, under förutsättning att jernvägsbyggnader inom landet åtminstone ännu under flera år komma att pågå, icke åsyftat vare sig ett omoget förslags genomförande eller ett brådstörtadt fortsättande af landets jernvägsbyggnader, emedan, när det beslutat att lemna bidrag med vilkor att den ifrågavarande banan bör vara påbörjad inom tre och färdigbyggd inom tio år, räknadt från innevarande års början, dermed afsetts dels rymlig tid för vidtagande af förberedande åtgärder till uppgörande af en väl grundad plan för anläggningen och dels ett varsamt fortskridande vid arbetets utförande.

En sund statshushållning torde kunna anses föreskrifva, det inga andra statsbanor böra ifrågakomma än sådana, som betingas icke blott och bart af en uttalad önskan från någon ort, utan äfven genom af orten lemnadt bidrag, visa sig vara af den vikt och betydelse, att ortens invånare därför äro vilige göra uppoffringar. Följaktligen bör en mindre folkrik ort, som icke erbjuder något bidrag till en banbyggnad, ej skäligen företrädesvis komma i åtnjutande af de fördelar, en statsbana erbjuder, åtminstone icke framför en mera folkrik, hvilken ådagalagt en i förhållande till dess förmåga icke obetydlig offervillighet, äfven om båda i öfrigt kunna ställas i jembredd med hvarandra såväl i hänseende till orternas som det allmännas intressen.

Vi, som i denna Kammare representera Hallands län, hade därför hoppats att, derest icke uppgörandet af en allmän plan för framtida jernvägsbyggnader inom landet, med de förberedande åtgärder den kunde kräfva, förorsakade ett uppskof med framläggandet af förslag till nya jernvägsbyggnader, den af Hallands landsting till Kongl. Maj:t underdånigst ingifna skrifvelsen i fråga om en kustbana genom länet skulle tillvunnit sig nådigt afseende. Härvid hafva vi dock misräknat oss, då af för oss obekanta skäl hvarken någon undersökning föreslagits i fråga om hvilka nya banor kunde vara de för landet mest gagneliga och följlaktligen i främsta rummet berättigade att komma i åtanke, ej heller något afseende på det af Hallands landsting gjorda erbjudandet blifvit af Kongl. Maj:t fästadt, enär landstingets underdåniga ansökan lär blifvit afslagen, så att någon Kongl. Maj:ts proposition i ämnet för närvarande icke torde kunna förväntas. Under sådana

omständigheter återstår för oss ingenting annat än att antingen låta frågan om en kustbana genom Halland på obestämd tid hvila, det vill säga nu förfalla, eller begagna den enda utväg, som under sådana förhållanden står representanten till buds, nemligen att genom motion bringa frågan under Riksdagens pröfning. Då vi likväl äro öfvertygade om såväl billigheten af länets önskan som nyttan af den ifrågavarande jernvägen, detta senare icke mindre i det allmännas än i ortens intresse, kunna vi icke underlåta att på denna fråga fästa Riksdagens uppmärksamhet, under hemställan om icke densamma bör ställas fullt i jembredd med, om icke framför frågan om en jernbana i Norrland, hvilken är föreslagen att byggas *uteslutande* på statens bekostnad utan det ringaste bidrag af ortens invånare.

I detta afseende anhålla vi att särskildt få fästa Riksdagens uppmärksamhet dels derpå, att den ifrågavarande kustbanan skulle, så anlagd som landstinget föreslagit, komma att direkt beröra ej mindre än 6 eller 7 städer samt i öfrigt genomlöpa en vida mer odlad och befolkad ort än den af Kongl. Maj:t föreslagna Norrlandsbanan, i följd hvaraf den förstnämnda har vida större utsigt att bära sig, och dels på den omständigheten, att kustbanan är afsedd att ersätta en af landets större landsvägar. I sistnämnda afseendet tillåta vi oss hänvisa till ett af särskilda komiterade redan år 1859 afgifvet betänkande angående skjutsväsendets ordnande, enligt hvilket de allmänna farvägarne indelas i postvägar och bipostvägar, och hvari vägen mellan Göteborg och Skåne (Lund) upptages i andra rummet bland de förra, något som visar, att denna vägsträcka ansetts vara en bland de allra viktigaste för samfärdseln. De öfriga då upptagna postvägslinierna äro med få undantag redan förvandlade till jernvägslinier, men å vestkusten, der samfärdseln mellan såväl inrikes som utrikes orter har af ålder varit ganska betydlig, finnes ännu ingen jernväg.

Föreslagna banans längd utgör cirka 20 mil och beräknades kostnaden till 13,710,000 kronor. I öfrigt få vi hänvisa till de af Hallands landsting till Kongl. Maj:t insända handlingar, kartor och profiler, hvilka torde blifva för vederbörande Utskott tillgängliga och hvilka vi anse innehålla både tillfredsställande utredning och motiv för jernvägen i fråga.

På grund af hvad vi härmed anfört och under förhoppning att berörda kustbana genom Halland skall anses förtjent att komma i åtanke, om icke framför, så åtminstone i jembredd med hvilken annan som helst som under närmaste framtid kan anses böra byggas, våga vi, utan vidare ordande, vädja till Riksdagen medelst vördsam hemställan,

att Riksdagen, med antagande för sin del af det af Hallands landsting erbjudna bidrag och dermed förenade

vilkor, må till Kongl. Maj:ts förfogande anvisa en million kronor att under år 1882 från Riksgäldskontoret utgå för påbörjande af en stambana, utgående från Åstorp, Engelholm eller annan lämplig anknypningspunkt vid jernväg i Skåne, löpande genom Hallands hela längd och helst berörande alla dess städer, till staden Göteborg, med rätt för Kongl. Maj:t dels att, om så skulle erfordras, af detta anslag använda erforderligt belopp för vidare undersökning och dels att såväl bestämma banans spårvidd som meddela närmare föreskrifter angående de trakter, densamma bör genomgå.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1881.

Carl Ifvarsson. I. Lyttkens. A. M. Culin. L. P. Andersson.

C. A. Jönsson. Joh. Bengtsson. Lars Börjesson

Afskrift.

Till Hallands läns adertonde lagtima landsting!

Den från flera föregående landsting välbekanta, ännu olösta frågan om en jernväg från någon lämplig anknypningspunkt vid anlagd jernväg i Skåne genom Halland till staden Göteborg kan jag icke underlåta att ånyo underställa landstingets pröfning.

Frågan är af den vikt för den allmänna samfärdseln, att den ensamt från denna synpunkt betraktad förtjenar uppmärksamhet nog, för att icke med tystnadens vältalighet förbigås vid sådana tillfällen, då byggnad af andra jernbanor på allmän bekostnad ifrågasättes, såsom förhållandet nog torde blifva vid nästa riksdag; och för provinsen Halland framstår denna fråga särskildt såsom mer och mer betydelsefull, i samma mån jernvägsnäten utvidgas i andra delar af landet med kringgående af denna provins, hvilken numera torde vara den i jernväghänseende minst gynnade, för att icke säga den mest van-

lottade ort i både södra och mellersta delen af landet. Frågan är, med få ord sagdt, af den vigt, att den icke bör hvilas, icke falla, om ock dess lösning ännu någon tid af en eller flera orsaker kan fördröjas.

Den för frågans lösning hittills sökta utvägen, nemligen den att få banan till stånd genom enskildt bolag med understöd af allmänna medel, har icke ledt till det åsyftade målet, och befaras kan, att den aldrig leder dit, i brist på tillräckligt kapital inom trafikområdet. En annan utväg torde derföre icke böra lemnas oförsökt, och denna vore, enligt mitt förmenande, att söka förbereda banbyggnadens utförande för statens räkning med understöd från länet.

Väl har man att befara hvarjehanda invändningar emot ett sådant förslag åtminstone till en början, då frågan i denna form är ny; men om icke allenast ortens intressen, utan äfven de allmänna fördelarne rätt tagas i öfvervägande, bör man hoppas att motståndet skall vika för nyttan och billigheten. Om i betraktande tagas de fördelar af en kustbana, staten och den allmänna samfärdseln skulle hafva, såsom för postbefordring, militära ändamål, samfärdseln i allmänhet och deraf särskildt den underlättade förbindelsen med icke allenast grannländerna Norge och Danmark, utan äfven med flera af de större europeiska staterna, jemte flera omständigheter, som med ämnet ega sammanhang; så torde deraf framgå, att denna bana ikläder sig egenskapen af stambana, såsom i vigt för det allmänna jemförlig med jernbanor, hvilka förut hänförts till stambanor och såsom sådan bekostats af allmänna medel. Tages derjemte i betraktande ej mindre, att jernbanor icke allenast uti de från sjökommunikationer aflägsat belägna, någorlunda tätbefolkade delarne af landet, utan äfven i en och annan af de orter, som äro belägna nära intill befarna båtleder, redan äro dels på statens bekostnad anlagda och dels med understöd af statsmedel tillkomna, utan att landets vestra kust i dessa hänseenden ännu kommit i åtnjutande af slika fördelar, äfvensom att anspråket är utgåendet från en provins, som hittills icke gynnats med statsanslag till jernvägar, men som, det oaktadt, måst i likhet med andra orter efter förmåga bidra till statens utgifter för jernvägsbyggnader i landets öfriga delar samt är villigt att äfven nu efter förmåga göra särskilda uppoffringar, så lär deraf följä, att frågan om en statsbana utmed landets vestra kust icke med skäl kan sägas vara för tidigt väckt, äfvensom att anspråket icke är obilligt.

Att, såsom jag här ofvan anført, frågan blifver allt mer och mer betydelsefull för Hallands län, tror jag är så allmänt inom länet insedt, att derom nu icke behöfver vidlyftigt ordas. Att länets förre representanter vid landstingen icke varit likgiltige för saken, visas af de mångfaldiga försök till frågans lösning, som vid föregående landsting tid efter annan blifvit gjorda, hvarom (om jag icke missminner mig) en berättelse är intagen uti fö ta

utskottets utlåtande vid landstinget 1877, till hvilken jag för undvikande af vidlyftighet hänvisar dem, som som möjligen vilja af densamma taga del. Den samlade jernvägsfonden samt urtima landstingets beslut år 1875 bära dessutom ensamt nog vittnesbörd derom, att landstingsmännen förut varmt omfattat frågan samt icke tänkt sig densammas lösning utan uppoffringar från länets sida. Att så skall ske äfven nu, vågar jag desto hellre hoppas, som det torde lätt inses, att utan ett sådant intresse och utan uppoffringar af länet frågans lösning icke är tänkbar, åtminstone icke under en lång tid. Ett efter länets förmåga afpassadt bidrag för ändamålet bör af Landstinget beviljas, och jag antager att detta skäligen kan bestämmas till enahanda belopp, en million kronor, som det urtima landstinget år 1875 för samma ändamåls vinnande erbjöd, dock under förutsättning och vilkor, dels att jernvägsbyggnaden både påbörjas och fullbordas inom vissa år, samt att bidraget får inbetalas till Riksgäldskontoret efter jernvägens upplåtande för allmän trafik med enahanda årlig ränta och kapitalafbetalning, som Riksgäldskontoret sjelf erlägger för de upplånade medlen, och dels att Kongl. Maj:ts tillstånd erhålles till medlens uttaxering inom länet, i den mån jernvägsfonden ej till bidragets inbetalande förslår.

I afseende på medlens anskaffande må erinras, att då landstinget redan har till sitt förfogande en för ändamålet afsedd fond af omkring 200,000 kronor, hvilken under byggnadstiden kan betydligt förökas, öfriga beloppet, fördeladt på 30 eller 40 år, icke kan förorsaka särdeles betungande utgifter, helst som jernvägen under tiden, då medlen skulle utbetalas, redan måste medföra nytta för länet.

Befintliga undersökningshandlingar, kartor och profiler rörande jernvägen torde bära till Kongl. Maj:ts insändas.

En underdånig skrifvelse i ämnet, ett vilkorligt bidrag samt insändande af befintliga undersökningshandlingar med dertill hörande kartor och profiler angående jernvägen äro således de åtgärder jag för närvarande anser landstinget bör vidtaga i ämnet; och tillåter jag mig alltså, i öfverensstämmelse härmed, vördsamt hemställa att landstinget ville besluta:

a) att, om en jernväg, med utgångspunkt från någon lämplig jernvägsstation i Skåne, såsom Åstorp eller Engelholm, för statens räkning bygges genom Hallands hela längd till staden Göteborg, samt denna jernväg påbörjas inom tre och fullbordas inom tio år efter innevarande års utgång, landstinget förbinder sig att till densamma bidra med en million kronor, som dels genom användande af den på förhand bildade, till omkring 200,000 kronor

beräknade jernvägsfonden och dels genom uttaxering af landstingsmedel, i den mån sådana för ändamålet erfordras, anskaffas och till Riksgäldskontoret, medelst årlig ränta och kapitalafbetalning till enahanda belopp som Riksgäldskontoret kommer att erlægga för lika belopp af dess lån till jernvägskostnaden, inbetalas ifrån den dag, banan öppnas för allmän trafik, till dess hela kapitalet blifver guld; dock med vilkor att Kongl. Maj:t tillåter uttaxering inom länet af de medel, som utöfver jernvägsfonden erfordras för bidragets behöriga inbetalning;

b) att landstinget tillhöriga undersökningshandlingar jemte kartor och profiler, rörande jernvägen, må till Kongl. Maj:t öfverlemnas; och — under förutsättning af bifall härtill —

c) att landstinget, i sammanhang med dessa beslut och med anhållan om tillstånd till ofvanberörde medels vederbörliga uttaxering, genom underdånig skrifvelse anhåller, det Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida icke ifrågavarande jernväg må anses vara af den vigt för det allmänna, att den, såsom hänförlig till landets så kallade stambanor, kunde förtjena att för statens räkning byggas, samt, om så vore, Kongl. Maj:t ville dels till Riksdagen aflåta nådig proposition om anslag, så väl för banbyggnaden som för den närmare undersökning angående ämnet, hvilken möjligtvis kan varda behöflig utöfver den undersökning, landstinget bekostat, och dels i öfrigt låta vidtaga de åtgärder, som för banbyggnadens utförande erfordras.

Värestorp den 28 Augusti 1880.

Carl Ivarsson.

Rätt afskrifvet, intygar

August Carlsson.

Afskrift.

Stormäktigste, Allernådigste Konung!

Hallands län, som ej kunnat undgå att djupt känna bristen af vår tids viktigaste kommunikationsmedel, jernvägen, och dervid äfven funnit sig missgynnadt, jemfördt med rikets andra län, som redan länge varit i åtnjutande af denna fördel, dem beredd dels af staten, direkte genom statsjernvägarne, dels indirekte medelst lån af statsmedel, har vid flera föregående tillfällen gjort försök att, med ganska betydande understöd från länets sida, genom enskild företagsamhet förskaffa sig detta numera för ett fortsatt framåtskridande oundvikliga kommunikationsmedel. Så har landstinget under år 1870 beslutat dels att till Kongl. Maj:t ingå med underdånig anhållan, att Kongl. Maj:t måtte till näst derefter sammanträdande Riksdag aflåta nådig proposition om anslag till de af en då befintlig jernvägskomité förordade jernbanor inom länet, nemligen linierna Jönköping—Halmstad, Borås—Varberg, samt dels att såsom en för hela länet gagnelig jernvägssträckning skulle omnämnas den af en motionär inom landstinget föreslagna jernbanan emellan Helsingborg och Göteborg med sträckning igenom hela längden af Halland.

Vid 1872 års landsting beslutades, under vissa vilkor, att, derest inom slutet af år 1874 svenska kommissionärer framstode och svenskt bolag bildades för anläggande af jernväg genom Hallands hela längd, ett anslag af 200,000 riksdaler skulle till bolaget utbetalas emot erhållande af stamaktier i jernvägen, hvilka 200,000 riksdaler skulle med 40,000 riksdaler årligen under de näst derpå följande fem åren af landstingsmedel utgå och i landstingets räkenskaper särskildt bokföras under benämningen »jernvägsfond», hvarförutan länets alla kommuner skulle höras, huruvida de ville lemna bidrag till den ifrågasatta jernvägen eller ej;

1873 års landsting beslutade, uppå derom gjord framställning, att, om ett bolag bildades, som ville fördela arbetet å den genom länet afsedda banan i två eller tre delar, hvilka hvar för sig kunde anses såsom ett helt, de af näst föregående årets landsting till jernvägsanläggning afsedda medlen måtte utbetalas med 100,000 riksdaler för den del, som komme att sträcka sig söder om och till Halmstad, 50,000 riksdaler för delen från Halmstad till Varberg och 50,000 riksdaler för delen från Varberg till Göteborg; och utsågs derjemte en komité af tre personer, hvilken erhöi i uppdrag att intill näst följande års landsting föra landstingets talan samt bevaka dess rätt och bästa i allt hvad med jernvägsanläggningen genom länet hade gemenskap;

1874 års landsting utsåg en af fem personer bestående komité, hvilken erhöi i uppdrag att till 1875 års landsting inkomma med förslag rörande jernvägsanläggning genom länets hela längd, och hvilken för detta ändamål erhöi till sin disposition 10,000 kronor af jernvägsfonden.

Vid 1875 års lagtima landsting afslogs väl komiterades förslag derom, att, för länets räkning, i bolag för jernvägsanläggning genom länets hela längd stamaktier skulle tagas till belopp af 1,000,000 kronor samt om upptagande af lån dertill; men landstinget beslutade dock: dels att genom komiterade hos Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes till näst derpå följande Riksdag aflåta nådig proposition ej mindre om 1,500,000 kronors statsbidrag utan återbetalningsskyldighet, än äfven att ett under byggnadstiden räntefritt amorteringslån, motsvarande $\frac{2}{3}$ af byggnadskostnaden, måtte bolaget beviljas, dels att under näst derpå följande tvenne år anslå 40,000 kronor om året af landstingsmedel att öfverföras till den förut varande jernvägsfonden för befrämjande af en jernvägs byggande genom länets hela längd, helst berörande länets alla städer, hvilken fond skulle särskildt bokföras och för ändamålet fortfarande blifva tillgänglig, dels att utse en af 9 ledamöter och 4 suppleanter sammansatt komité, hvilken erhöi i uppdrag att i alla hänseenden taga berörde jernvägsangelägenhet om hand under näst derpå följande tvenne åren samt till landstinget afgifva berättelse öfver sina åtgärder, dels ock att komitén, som vore beslutsmässig när 7 ledamöter vore närvarande, skulle emot redovisningsskyldighet erhålla 10,000 kronor af jernvägsfonden till sitt förfogande, hvarförutom landstinget uppdrog åt komiterade att till Kongl. Maj:t ingå med underdånig anhållan om utverkande hos Riksdagen af nödiga medel för jernvägsanläggning emellan Varberg och Borås. Slutligen beslutade landstinget att för ny behandling af frågorna om anslag till jernvägen genom länets hela längd och om anslag till Varberg—Borås-banan sammanträda å urtima landsting den 29 November samma år.

Vid detta urtima landsting beviljades, på sätt sammandraget öfver de dervid förda protokoll närmare utvisar, en million kronor till befrämjande af den ifrågasatta jernvägen genom länets hela längd samt 50,000 kronor till aktier i Varberg—Borås-banan, båda delarne med vilkor likväl att svenskt bolag för hvardera af dem bildades och erforderliga medel till företagens betryggande kunde anskaffas innan 1877 års landsting sammanträdde, hvarjemte landstinget, med samma vilkor samt under förutsättning att dess beslut om upplåning och återbetalning af medel till jernvägsbyggnader vunne vederbörligt godkännande, beslutade ej allenast att upptaga ett lån å en million kronor till den förstnämnda jernvägens befrämjande, utan ock att öka detta lån med 50,000 kronor för att dymedelst anskaffa penningar till den senare;

och skulle lånet upptagas emot obligationer samt ställas på högst 40 års amortering och löpa med högst fem procent årlig ränta. Jernvägskomitén, kompletterad med fyra suppleanter, fick i öfrigt fullständigt bemyndigande att i afseende på befrämjande af båda ofvanberörde jernvägar handla å landstingets vägnar.

1876 års landsting beslutade, att, sedan de fem år, under hvilka landstingets anslag af 40,000 kronor till jernvägsfonden skulle utgå, förlupit, räntan skulle tilläggas kapitalfonden eller nämnda jernvägsfond.

Förutom detta har landstinget med 50,000 kronor och Varbergs stad med öfver 350,000 kronor understödt Varberg—Borås-, och Halmstads stad och ort med 400,000 kronor understödt Halmstad—Nässjö-banan.

Alla dessa beslut och denna offervillighet af ett så litet län och med så ringa tillgångar som Halland visa bäst, att landstinget ansett ifrågavarande kustbana som en lifsfråga för länet, men erfarenheten har visat att de för målets vinnande verkande krafter varit för svaga för att kunna bringa frågan till en önskad lösning. Sedan dess har ofvannämnda angelägenhet måst hvila, tills den vid innevarande års landsting ånyo upptagits genom en motion af ledamoten af Riksdagen Andra Kammare Herr Carl Ifvarsson i Vårestorp, af innehåll som bil. A visar, med anledning hvaraf landstinget beslutat enligt mom. 6 bil. B att på de villkor mom. A och B innehålla underdånigst anhålla om Eders Kongl. Maj:ts nådiga tillstånd till de uti 1:sta punkten omförmälde landstingsmedels vederbörliga uttaxering inom länet, samt att Eders Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida icke ifrågavarande jernväg, helst så anlagd att den komme att beröra länets alla städer, må anses vara af den vikt för det allmänna, att den, såsom hänförlig till landets så kallade stambanor, kunde förtjena att för statens räkning byggas, samt, om så vore, Eders Kongl. Maj:t ville dels till Riksdagen aflåta nådig proposition om anslag såväl för banbyggnaden som för den närmare undersökning angående ämnet, hvilken möjligtvis kan varda behöflig utöfver de redan verkställda undersökningarna, och dels i öfrigt låta vidtaga de åtgärder som för banbyggnadens utförande erfordras, hvilket landstingets beslut jag, jemte bifogande af tillhörande kartor och handlingar, härmed får å landstingets vägnar i underdånighet fullgöra.

Rätt afskrifvet, betygar

In fidem
Fr. de Bronikowsky.